

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2008 r. — Bank Mellī Iran (Teheran, Iran) przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-390/08)

(2008/C 272/94)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bank Mellī Iran (Teheran, Iran), (przedstawiciel: L. Defalque, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności sekcji B pkt 4 załącznika do decyzji Rady 2008/475/WE z dnia 23 czerwca 2008 r. dotyczącej środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim dotyczy on Mellī Bank Iran, jego filii i oddziałów;
- pomocniczo, stwierdzenie nie możliwości wykonania na podstawie art. 241 WE, art. 15 ust. 2 i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r.;
- w każdym razie obciążenie Rady wszystkimi kosztami postępowania na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania Sądu Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszej sprawie wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Rady 2008/475/WE z dnia 23 czerwca 2008 r. ⁽¹⁾ w sprawie wdrożenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 423/2007 dotyczącego środków ograniczających wobec Iranu w zakresie, w jakim skarżąca została dołączona do wykazu osób fizycznych i prawnych, podmiotów oraz organów, których środki i zasoby gospodarcze zostały na podstawie tego przepisu zamrożone.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów dotyczących:

- naruszenia istotnych wymogów formalnych traktatu WE, zasad prawnych dotyczących jego zastosowania, nadużycia władzy, a także nieprzestrzegania art. 7 ust. 2, wspólnego stanowiska 2007/140/WPZiB ⁽²⁾, ponieważ zaskarżona decyzja została przyjęta z naruszeniem zasady jednomyślności przewidzianej w art. 7 ust. 2 wspólnego stanowiska 2007/140/WPZiB;
- pomocniczo, niezgodności z prawem art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007 ⁽³⁾, przewidującego głosowanie większością kwalifikowaną;
- naruszenia zasady równego traktowania, w zakresie w jakim Rada zastosowała zamrożenie środków i zasobów gospodarczych wobec strony skarżącej, nie stosując tego środka do innych banków irańskich znajdujących się w identycznych warunkach;

- naruszenia zasady proporcjonalności, ponieważ Rada zastosowała zamrożenie środków i zasobów gospodarczych wobec strony skarżącej, podczas gdy rezolucja 1803(2008) Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych ogranicza się jedynie do wymagania od państw członkowskich, aby zachowały czujność w odniesieniu do czynności zawieranych przez instytucje finansowe mające siedzibę na ich terytorium z bankami mającymi siedzibę w Iranie, włączywszy w to stronę skarżącą;
- naruszenia prawa do obrony, prawa do bycia wysłuchanym oraz prawa do skutecznego sądowego środka zaskarżenia w zakresie, w jakim i) w rezolucji 1803(2008) państwa zostały wezwane jedynie do zachowania czujności i ii) strona skarżąca nie została wymieniona we wcześniejszych rezolucjach Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych [rezolucje 1737(2006) oraz 1747(2007)]; ponadto nie powiadomiono skarżącą o dowodach obciążających ją;
- naruszenia prawa podstawowego dotyczącego własności;
- naruszenia art. 15 ust. 3 rozporządzenia nr 423/2007, w zakresie w jakim Rada powinna była podać indywidualne i szczególne powody swojej decyzji w odniesieniu do samego obowiązku zachowania czujności, o którym mowa w rezolucji 1803(2008) oraz w odniesieniu do traktowania zastrzeżonego dla innych banków irańskich;
- naruszenia kompetencji Wspólnoty, ponieważ zamrożenie środków i zasobów gospodarczych strony skarżącej stanowi sankcję quasi karną, tym bardziej, że nie chodziło w niniejszej sprawie o transponowanie rezolucji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, gdyż rezolucja 1803(2008) nie przewidywała środka w postaci takiego zamrożenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 163, s. 29.

⁽²⁾ Wspólne stanowisko Rady 2007/140/WPZiB z dnia 27 lutego 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 61, s. 49).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 103, s. 1).

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 września 2008 r. — Hamdi przeciwko Radzie

(Sprawy połączone T-75/07 i T-363/07) ⁽¹⁾

(2008/C 272/95)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie spraw połączonych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 z 26.5.2007.